

ders” gedroegen dan van hen verwacht werd. Telkens er verteld werd, werden de feiten aangedikt, werd het onheil uitvergroot. Uiteindelijk werden de zondebokken herleid tot karikatuur. Zo gaat dat met verhalen; ze gaan op de duur een eigen leven leiden, los van de realiteit waar ze uit ontstaan zijn. In de plaats van een mens kwam een monster... Bikkelaarhard? Ja. Politiek incorrect? Zeker. Vrouwonvriendelijk? Helemaal! Moeten wij, moderne rechtgeaarde mensen, deze verhalen dan maar vergeten? Absoluut niet! Ze blijven leuk om lezen en nog leuker om te horen vertellen. En daar is niets mis mee. Laat ons er maar van genieten en laat ons ze ook - en vooral - verder vertellen... maar laat ons ook eens stilstaan bij de (on)zin van onze eigen angsten, onze eigen achterdocht en bij onze hedendaagse zondebokken.

De Beselaarse heksenlegenden situeren zich in de 17de eeuw. Met de vervolgingen, opsluitingen, tortuur en verbrandingen door de Inquisitie hebben ze niets te maken. Wel met angst en onwetendheid, met bijgeloof en op hol geslagen fantasie. Eigenlijk zijn deze verhalen nog het best te vergelijken met onze moderne stadslegenden die in deze tijd de kop op duiken. Je kent ze wel: van apenvlees tussen je broodje tot mysterieuze verdwijningen uit een pashokje.

Bronzen heksenmonument

Heksenstoet

Wat als gezellige straatkermis begon in 1959, groeide in 1963 uit tot een echte stoet. En nog steeds trekt,

ondertussen tweejaarlijks, de heksenstoet de laatste zondag van juli door de straten van Beselare. Kleurrijk, speels en leuk... de heksenstoet is één van de levendigste stoeten van Vlaanderen. Het enthousiasme (wie niet beter weet, heeft het over chauvinisme) waarmee de inwoners met vereende kracht

de stoet telkens weer opbouwen en afwerken neemt de laatste jaren nog zelfs toe. In aanloop naar de stoet staat het hele dorp op stelten. Heel veel huisgezinnen hebben hun “eigen” heksenpop die ze om de twee jaar met veel liefde en fantasie weer aankleden en buitenzetten: in de tuin, aan de voordeur, op de vensterbank of in de dakgoot... Er zitten pareltjes tussen. Een wandeling door het dorp in die periode is dan ook een unieke ervaring voor het hele gezin.

Belangrijk in het landschap in de streek zijn de kleine landschapselementen die vroeger veel opvallender en talrijker aanwezig waren dan nu. In vergelijking met pakweg 150 jaar geleden ziet ons huidig landschap er ontvucherend kaal uit. Van het dichte hagenlandschap, het zogenaamde bocagelandschap, blijft nog maar weinig over.

De verzamelnaam “*kleine landschapselementen*” omvat hagen, houtkanten, holle wegen, poelen, kleine bosjes en solitaire bomen of boomrijen. Al deze elementen hadden een functie. Hagen waren de voorloper van de nu snel te plaatsen prikkeldraad. Poelen werden (en worden) gebruikt als drinkplaats voor vee. Solitaire bomen markeerden de perceelsgrens maar beschutten ook het vee tegen zon en regen. De kleine bosjes en houtkanten brachten hak- en geriefhout.

Maar die kleine landschapselementen waren – zij het onbedoeld – ook een rijke bron aan natuurlijk leven. Ook de restanten van vandaag zijn dat. Meer dan ooit

zelfs; ze bieden planten en dieren een kans tot (over-) leven. Bovendien oogt een dergelijk landschap mooier en aangenamer en nodigt het uit tot fietsen en wandelen. Let in de eerste bocht op de oude knotwilg met stamomtrek van wel 2 m. Op het einde van de Slangenmeersstraat vind je bij de poel aan de rechterkant restanten van een oude haag met meidoorn en sleedoorn.

Regionaal Landschap

Zonnebeke behoort sinds 2003 tot het Regionaal Landschap West-Vlaamse Heuvels samen met Ieper, Poperinge, Heuvelland, Vleteren en Mesen.

Dit samenwerkingsverband streeft naar een boeiende symbiose tussen recreatie, natuur, toerisme en landbouw. Eén van de actiepunten van het RLWH is de opmaak en realisatie van landschapsbedrijfsplannen. Daarbij gaat veel aandacht naar de integratie van landbouwgebouwen in het landschap via aanplantingen met streekeigen groen.

